

[Patursson.]

Andragende fra den bekendte færøske Skibsfører Andreassen, gaaende ud paa foruden at udvirke et Statstilskud paa 4 000—10 000 Kr. at ansøge Ministeriet om Adgang for ham til at fiske lige ved Land hvor som helst ved den grønlandske Kyst saavel som om Tilladelse til Forsyning med Vand, Kul og eventuelt Proviant. Lagtinget tiltraadte Forslaget enstemmigt og fremhævede i Motiverne, at omhandlede Forsøg foruden at støtte det færøske Fiskeri ogsaa kunde give Stødet til et mægtigt Opsving for en af Grønlands hidtil ubenyttede Rigdomskilder. Man forventede derhos,

„at den grønlandske Handelsdirektion, der tidligere havde stillet sig afvisende overfor Besejling af Grønland af andre end Handelens Skibe, formentlig nu nærede friere Anskuelse“.

Tinget indstillede enstemmigt til Ministeriet, at der udsendtes to Fartøjer og ydedes en Statsstøtte af indtil 10 000 Kr. pr. Fartøj. Dette Andragende blev heller ikke imødekommet. Derimod kom Kaptajn Andreassen af Sted under Grønlands Handels Ledelse, men under Forhold, der ikke var skikkede til fremtidig Vejledning for færøsk Grønlandsfiskeri, efter hvad han personlig meddelte mig.

I 1914 sejlede to færøske Fartøjer paa Grønlandsfiskeri. Paa Trods af Advarsler fra Myndighedernes Side og paa Trods af, at der ikke var indrømmet Færingerne nogen Lempelse i Besejlings- og Fiskeforholdene, opnaaede disse forholdsvis god Fangst.

I Krigsaarene og de allernærmeste Efterkrigsaar var Fremmedfiskeriet ved Færøerne og Island helt eller delvis indstillet. For Færingerne blev disse Aar rige Fiskeaar paa de hjemlige og de islandske Banker. Snart begyndte dog det fremmede Trawlfiskeri igen med uformindsket Styrke, og Færingerne med deres Haandliner var atter nødsaget til at fortrække og forsøge andre Fiskefelter.

Den højtærede Søfartsminister saavel som det ærede 15de Medlem for 5te Kreds udtalte, at vi skulde søge at modernisere vor Fiskerflaade, saaledes at vi kunde blive jævnbyrdige med Udlændinge. Det er jo let nok at sige saadant, men det er nu noget, som ligger langt, langt ude i det fjerne; det er ikke saa let at gaa til en Modernisering af en Fiskerflaade som den, vi har, paa ca. 200 Skibe, Slupper og Skonnerter. Saa skulde disse Skibe jo først afsættes, og hvem skulde købe dem? Det er der vist ingen, der vil, i hvert Fald ikke til en Pris, der er værd at tale om. Derefter skal der rejses ny Kapital

paa mange Millioner Kroner, og Trawlfiskeri er nu noget meget specielt, som det ikke er saa let at gaa til. I Landbruget kan man maaske lægge et Sædskifte om paa et Aar eller to, men saadan kan man ikke lægge en Næringsvej paa Søen om. Vi har en Gang forsøgt med Trawlfiskeri, men det vilde ikke lykkes; Færingerne er ikke rigtig indstillede paa den Slags Fangst. Og naar alt kommer til alt, ved vi slet ikke, hvorledes et saadant Fiskeri betaler sig. Det giver Engelskmændene og Tyskerne et stort Bruttoudbytte, det er der ingen Tvivl om, men hvor stort Nettoudbyttet er, aner vi ikke noget om. Desuden maa man huske paa, at Engelskmændene har de store Selskaber paa 20—30, ja, jeg har hørt paa op til 70 Trawlere. Hvad kan vi stille op imod det? Endelig har de deres Kulminer lige for Døren, medens vi ikke har Kul til Trawlere, i hvert Fald ikke endnu, og jeg tvivler paa, at vi nogen Sinde faar det. Nej, det er ikke saa nemt at gaa den Vej. Hvis vi kunde gaa den Vej, vilde det glæde mig meget, om Staten vilde støtte os; men det kan ikke blive i den nærmeste Tid, det er umuligt.

I 1924 vaagnede paa ny Interessen for Grønlandsfiskeriet med uformindsket Styrke. Den særlige Anledning hertil var en norsk Fiskeskonnerts Anløb af Thorshavn paa Rejse fra Grønland fulldastet med fineste Banketorsk. Skipper- og Navigatørforeningen indgav da et Andragende til Lagtinget — se Lagtingstidende 1925, Bilag 19 — om Tilladelse for færøske Fiskerskibe til at drive Fiskeri i grønlandske Farvande med Stationer i Land. Lagtinget indstillede enstemmigt til Regeringen, at der maatte blive udvirket Tilladelse for færøske Kuttere til at drive Fiskeri ved Grønland, at der paa 5 nærmere betegnede Steder kunde etableres Stationer i Land, at der blev givet Adgang til tilstedeværende Kortmateriale, og at der blev aabnet Adgang for Tilvirkning af Fangsten i Land. Andragendet blev resultatløst.

I 1925 ansøgte Lagtinget bl. a. om — se Lagtingstidende 1925, Bilag 19 —

„at Færing faar Tilladelse til at fiske overalt ved Grønland undtagen inde i Fjordene, der forbeholdes Grønlænderne, at der gives Færingerne Støttepunkter i Land paa de i 1924 anførte Steder, og at færøske Baadfiskere faar Stationer i Land for derfra at kunne drive Baadfiskeri“.

Ved Skrivelse af 11. Februar 1926 fra Indenrigsministeriet blev der givet danske og islandske Skibe Tilladelse til Besejling af Store Ravnø paa nærmere fastsatte